

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **HEX Teplice spol. s r.o.**, se sídlem Újezdeček č.e. 266, zastoupená JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem Na Poříčí 12, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2010, č. j. 4152/10-1200-506330, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 1. 2011, č. j. 15 Af 72/2010 - 60, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti se odkladný účinek n e p ř i z n á v á.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2010, č. j. 4152/10-1200-506330; tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Finančního úřadu v Teplicích ze dne 25. 1. 2010, č. j. 7577/10/210913506702, dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006, kterým jí byla dodatečně vyměřena daň ve výši 537 360 Kč, a zároveň jí vznikla zákonná povinnost uhradit penále z této částky (20 %) ve výši 107 472 Kč.

Kasační stížnost podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je proto třeba, aby se Nejvyšší správní soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku nenahraditelné újmy. Tento neurčitý právní pojem byl již Nejvyšším správním soudem vyložen, např. v usnesení ze dne 5. 10. 2004, č. j. 6 Afs 25/2003 - 59, publikovaném na www.nssoud.cz: *„Nenahraditelná újma, která by stěžovateli při výkonu nebo jiných právních následcích rozhodnutí mohla vzniknout, a jež je základní podmínkou pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti [§ 73 odst. 2 s. ř. s.], musí představovat výjimečný a závažný stav, který již nelze v dalším běhu času nijak odčinit“*. Důvody možného vzniku nenahraditelné újmy jsou vždy subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Je proto logické, že v řízení o přiznání odkladného účinku nese břemeno tvrzení právě stěžovatel a nikdo jiný nemůže jeho tvrzení nahradit. Soud posuzuje jím uvedené skutečnosti dle ustanovení § 73 s. ř. s., není však povinen ani oprávněn tyto skutečnosti jakýmkoli způsobem sám dovozovat.

Stěžovatelka v tomto směru pouze poukazuje na to, že jí může hrozit daňová exekuce, a proto žádá přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný k tomu uvedl, že tento požadavek není oprávněný, neboť není splněna základní podmínka spočívající v tom, aby výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí pro stěžovatelku znamenaly nenahraditelnou újmu.

S tímto závěrem žalovaného se lze zcela ztotožnit, neboť stěžovatelčin strohý poukaz na hrozbu možné daňové exekuce není způsobilý prokázat hrozbu nenahraditelné újmy. Podle názoru Nejvyššího správního soudu totiž takovou hrozbu jakékoliv zasažení či poškození majetku (a případné finanční potíže z toho plynoucí) samo o sobě, bez uvedení dalších skutečností, neosvědčuje.

Návrhu na přiznání odkladného účinku by bylo možno vyhovět pouze na základě řádně odůvodněné žádosti, tedy pokud by stěžovatelka zcela individualizovaně svými tvrzeními obsahově naplnila právní pojem nenahraditelné újmy. Typicky se tak stane uvedením konkrétních práv a chráněných zájmů, které by výkonem rozhodnutí byly trvale dotčeny. Přitom (jak je již výše uvedeno) důvody možného vzniku nenahraditelné újmy jsou závislé na osobě a situaci

stěžovatelky a takto individuálně je také soud povinen je posoudit. Pokud ovšem stěžovatelka v projednávané věci odůvodňuje svůj návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti pouhým tvrzením hrozby poškození svého majetku bez jakékoli bližší konkretizace, není možno toto tvrzení považovat za relevantní a především ani za dostatečné pro posouzení vzniku nenahraditelné újmy, jakožto základní podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud tak na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že stěžovatelka ve svém návrhu neosvědčila ve smyslu § 73 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. skutečnosti, které by potvrzovaly možnost vzniku výjimečného a závažného stavu, který by již nebylo možno v dalším běhu času nijak odčinit. Proto jejímu návrhu na přiznání odkladného účinku nevyhověl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu